

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **D. T.**, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2007, č. j. 56 Az 14/2007 - 22,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 1. 2007, č. j. OAM- 1310/LE-PA04-PA04-2006, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Jako důvody kasační stížnosti označil stěžovatel skutečnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s tím, že krajský soud nesprávně právně posoudil právní otázku pronásledování ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu a důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. dále namítl, že skutková podstata, z níž správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, a pro tuto vadu měl krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tato svá tvrzení v kasační stížnosti dále rozvedl, odůvodnil, navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu a připojil návrh na ustanovení zástupce.

V této souvislosti krajský soud přípisem ze dne 27. 9. 2007, č. j. 56 Az 14/2007 – 37, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 15 dnů prokázal své majetkové a výdělkové poměry, z nichž by krajský soud mohl vycházet při svém rozhodování ohledně jeho návrhu na ustanovení zástupce, s upozorněním, že pokud nebude ve stanovené lhůtě požadované splněno, soud návrh na ustanovení zástupce zamítne. Stěžovatel však na tuto výzvu nereagoval, a proto krajský soud usnesením ze dne 31. 10. 2007, č. j. 56 Az 14/2007 – 42, jeho návrh na ustanovení zástupce zamítl; současně ho v citovaném usnesení vyzval k odstranění trvajícího nedostatku spočívajícího v absenci povinného zastoupení advokátem,

a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení předmětného usnesení, a poučil stěžovatele, že nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě bude mít za následek odmítnutí kasační stížnosti.

Na tuto výzvu stěžovatel opět nereagoval. Nejvyšší správní soud z doručenky připojené na čl. 44 soudního spisu ověřil, že pokus doručujícího orgánu o doručení písemnosti stěžovateli byl učiněn v pátek 2. 11. 2007 a vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v místě doručení zastižen, byla téhož dne písemnost uložena u držitele poštovní licence. Podle ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 1 a 4 o. s. ř., na jehož použití odkazuje ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s., nebyla-li fyzická osoba zastižena na adrese svého pobytu či místa, kde se zdržuje, doručující orgán jinou písemnost, která není určena do vlastních rukou adresáta, doručí vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané na téže místě nebo v jeho okolí, která adresáta zná a souhlasí s tím, že mu písemnost odevzdá; není-li možno ani takto doručit, doručující orgán písemnost uloží a zanechá adresátovi v místě doručování výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Fikce doručení tak nastala v pondělí 5. 11. 2007 uplynutím třídní úložní doby, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se stěžovatel o tomto uložení nedozvěděl.

V daném případě stěžovatel v soudem stanovené lhůtě neprokázal ani své právnické vzdělání, ani zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Nezastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti brání jejímu projednání, neboť jde o nedostatek podmínek řízení, který, pokud nebyl odstraněn, je důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti. Shodně Nejvyšší správní soud judikoval již ve svém usnesení ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 - 19, podle něhož: „*Pokud stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tato vada nebyla k výzvě soudu odstraněna, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].*“

Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel v řízení o kasační stížnosti není zastoupen ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., ačkoli zastoupení je zákonnou podmínkou řízení o kasační stížnosti; podle citovaného ustanovení s. ř. s. totiž musí být stěžovatel zastoupen advokátem, pokud sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., odmítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba, a na základě odkazu uvedeného v § 120 s. ř. s. obdobně i kasační stížnost, odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu